

**PUHE NAHKATEOLLISUUDEN TYÖLÄISTEN
JA TOIMIHENKILÖIDEN EDUSTAJAKOKOUKSESSA
LOKAKUUN 2 pnä 1920**

Toverit, edustajakokouksenne koollekutsujain ja järjestäjain toivomuksen mukaan alustukseni aiheena tulee olla tasavaltamme poliittinen tilanne. Tärkein asia, jota minun tältä kannalta katsoen täytyy selostaa, on epäilemättä sotamme Puolaa vastaan, sen tärkeimmät tapahtumat ja se, millaiseksi näin ollen on osoittautunut tasavaltamme sisä- ja ulkopoliittinen tilanne.

Tietysti te kaikki tiedätte, kuinka vaikeaksi sotatilanne on meille nyt muodostunut, ja siksi on luonnollista luoda silmäys siihen, minkä syiden vuoksi tilanne on niin suuresti kärjistynyt ja huonontunut. Te tietysti muistatte, että kuluvan vuoden huhtikuussa, jolloin puolalaisten hyökkäys ei ollut vielä alkanut, rintamalinja kulki idempänä, monin paikoin paljon idempänä kuin nykyisin. Rintamalinja kulki silloin niin, että Minsk jäi puolalaisille, koko Valko-Venäjä oli heillä. Eikä vain Kansankomissaarien Neuvosto, vaan myös Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean Puhemiehistö — VSFNT:n ylin elin — ilmoitti virallisesti Puolan kansalle erikoisessa julistuksessa, että se tarjoaa rauhaa ja kieltäytyy ratkaisemasta asevoimin Valko-Venäjän kohtaloa koskevaa kysymystä, sillä Valko-Venäjä ei ole kuulunut koskaan Puolalle eikä sen talonpoikaisväestö, joka on saanut kauan kärsiä Puolan tilanherrojen sortoa, ole pitänyt itseään puolalaisena. Mutta siitä huolimatta ilmoitimme virallisesti ja mitä juhlallisimmin, että tarjoamme rauhaa silloisen rintamalinjan pohjalla, sillä pidimme niin suuressa arvossa työläisiä, joiden olisi pitänyt tuhoutua tuossa sodassa, ettemme katsoneet mitään myönnytyksiä sitä tärkeämmiksi. Olimme sitä mieltä, ettei

Valko-Venäjän kysymystä ratkaista asevoimin, vaan että sen ratkaisee yksinomaan taistelun kehittyminen Puolan sisällä. Tiesimme, että voimme auttaa Puolan työtätekeviä vapautumaan, emmekä ainoastaan asevoimin emmekä niinkään asevoimin kuin propagandamme avulla.

Niin oli asia kuluvan vuoden huhtikuussa, ja te tiedätte, että viralliseen rauhantarjouksemme Puola vastasi ensin manööverillä ehdottaen solmittavaksi rauhan Borisovissa, joka oli heidän käsissään ja strategisesti hyvin tärkeä siksi, että se oli puolalaisten hallussa ja neuvottelujen käyminen siellä merkitsi, että puolalaiset saivat mahdollisuuden hyökätä lounaassa ja meiltä riistettiin mahdollisuus hyökätä luoteessa. Me vastasimme: mikä kaupunki hyvänsä, mutta ei Borisov. Puolalaiset kieltäytyivät. Muistutan tästä siksi, että te aina, joutuessanne puhumaan tästä kysymyksestä, korostaisitte tarmokkaammin sitä, että ensin tarjosimme rauhaa sellaisen linjan pohjalla, joka oli nykyistä idempänä, t.s. olimme valmiit solmimaan meille mitä epäedullisimman rauhan.

Puolalaiset pakottivat meidät sotaan, ja me tiedämme, että pääosaa siinä eivät näytelleet edes Puolan tilanherrat, Puolan kapitalistit, sillä Puolan asema oli silloin samoin kuin nykyisinkin epätoivoinen. Tuohon seikkailuun Puola lähti epätoivoissaan. Mutta tärkein voima, joka sysäsi puolalaisia sotaan meitä vastaan, oli tietysti kansainvälinen pääoma ja ennen kaikkea ranskalainen. Sen jälkeen on käynyt ilmi, että Puolan armeijassa toimi ja toimii satoja ranskalaisia upseereja, että kaiken aseistuksen, kaiken finanssi- ja sotilasavun Puola on saanut Ranskalta.

Sellaisissa oloissa alkoi tämä sota. Liittoutuneet yrittivät sen avulla jälleen murskata Neuvostotasavallan, asettaa vielä kerran Judenitshin suunnitelman epäonnistuttua Puolan avulla kysymyksen Neuvostotasavallan kukistamisesta, ja te tunnette tämän, vastoin tahtoamme alkaneen Puolan sodan tärkeimmät vaiheet. Tiedätte, että ensin puolalaisilla oli menestystä ja lounaassa he valloittivat Kievin, sitten meni melko pitkä aika, jonka kuluessa Punainen Armeija saattoi koota voimansa ja aloittaa hyökkäyksen, ja silloin puolalaiset alkoivat menettää paikkakunnan toisensa jälkeen. He menettivät Polotskin y.m. Mutta vasta heinäkuussa alkoi Punaisen Armeijan ratkaiseva hyökkäys, ja se osoittautui niin menestykselliseksi, että suoritimme

sotahistoriassa miltei ennen tuntemattoman sotaretken. Punainen Armeija eteni pysähtymättä 500, jopa 600, usein paikoin aina 800 virstaa ja pääsi miltei Varsovaan. Katsottiin, että Puola on jo melkein menettänyt Varsovan. Sitä mieltä oli ainakin koko maailman lehdistö. Sitten tapahtui käänne. Kun pääsimme Varsovan edustalle, joukkomme osoittautuivat niin väsyneiksi, ettei niillä ollut voimaa jatkaa voittokulkua, mutta puolalaiset joukot, joita innosti patrioottinen nousu Varsovassa ja jotka tunsivat olevansa omassa maassaan, saivat tukea, saivat jälleen mahdollisuuden edetä. Osoittautui, että sota oli tehnyt mahdolliseksi nujertaa Puolan melkein täydellisesti, mutta ratkaisevalla hetkellä meillä ei riittänyt voimia.

Voisin puhua tästä enemmänkin, mutta alustukseni aiheen mukaisesti minun täytyy puhua siitä, millaiseksi poliittinen tilanne noihin aikoihin muodostui. Näimme, että kun me huhtikuun hyökkäyksen edellä tarjosimme Puolan tasavallalle rauhaa ehdoilla, jotka olivat puolalaisille mitä edullisimmat, mutta meille epäedulliset, niin koko maailman porvarillinen lehdistö nosti melun ja meidän vilpítőn ilmoituksemme katsottiin heikkouden merkiksi. Kun bolshevikit tarjoavat rauhaa sen linjan pohjalla, jolla puolalaiset sotajoukot silloin olivat, kun bolshevikit jopa luovuttavat Minskin, niin he ovat heikkoja. Sodan alussa yksinpä Englannin kuningaskin lähetti tervehdyksen Puolan tilanherrain hallituksen päämiehelle.

Heinäkuun 12 pnä, kuten ehkä muistatte, saimme Kansainliiton sihteeriltä odottamatta sähkeen, jossa ilmoitettiin, että Puolan hallitus on valmis neuvottelemaan rauhasta etnografisten rajojen pohjalla ja ehdolla, että koko Galitsia annetaan Puolalle. Koko maailman lehdistössä nousi tavaton häly. Tällä kertaa kaikki olivat rauhan kannalla. Kun me tarjosimme rauhaa huhtikuussa ja ennemminkin, keväällä 1920, koko tuo lehdistö oli vaiti tai yllytti Puolaa sotaan. Mutta kun me voitimme Puolan ja rauhaa tarjosi Puola, vastasimme tuohon ehdotukseen esittämällä suoraan ja peittelemättä sen mielipiteemme, ettei Kansainliitto edusta mitään voimaa, ettemme voi luottaa sen sanaan, että kaikki huutavat ja vaativat meitä pysähtymään. Nyt kun sotaonni on muuttunut, kun me eilen ilmoitimme, että tarjoamme Puolalle rauhaa edullisemmilla ehdoilla kuin mitä Kansainliitto ehdotti ja että tämä rauhansopimus

allekirjoitettaisiin lokakuun 5 päivään mennessä, niin koko porvarillinen lehdistö on taaskin vaiti. Se on vaiti rauhasta silloin, kun bolshevikkeja vastaan hyökätään, mutta huutaa siitä silloin, kun bolshevikit hyökkäävät. Ja tämän jälkeen se haluaa saada uskomaan, että porvarillinen lehdistö muka haluaa rauhaa. Muutama päivä sitten päättyneessä puoluekonferenssissamme meillä oli tilaisuus kuulla selostus, jonka teki puolalainen työmies, Puolan erään suuren ammattijärjestön edustaja, joka oli päässyt puhuttamaan Varsovasta; hän kertoi meille, minkälaista työläisten ajojahtia käytiin Puolassa, sekä siitä, että Varsovan työläiset pitivät Punaista Armeijaa pelastajanaan, että he odottivat Venäjän Punaista Armeijaa, he eivät pitäneet sitä vihollisenaan, vaan päinvastoin ystävänään taistelussa paaneja vastaan, Puolan porvarillisia sortajia vastaan. Selvää on, että Entente käytti Puolaa välikappaleena yrittäessään uudelleen nujertaa Neuvostotasavallan, mutta kun tuo yritys uhkasi muuttua täydelliseksi vastakohtakseen ja me olimme lähellä hetkeä, jolloin olisimme voineet auttaa Puolan työläisiä kukistamaan hallituksensa, Euroopan koko porvarillinen lehdistö nousi meitä vastaan. Tov. Kamenev, joka kävi Lontoossa, kertoi täällä, Suuressa teatterissa, että hän sai joka päivä kuulla uhkavaatimuksia ja uhkauksia Englannin hallitukselta, joka aikoi jo mobilisoida koko laivastonsa Pietaria vastaan, keskittää sen Kronstadiin suojatakseen muka Puolaa meiltä. Nyt, kun sotaonni on muuttunut, kun poistamme kaikki ne ehtomme, jotka Puola on julistanut hyväksymättömiksi, porvarillinen lehdistö on vaiennut. On aivan selvää, että kysymys ei ole mistään muusta kuin siitä, että Ranskan ja Englannin imperialismi usuttaa Puolaa tekemään Neuvostovallan uuden kukistamisyhtymisen.

Ja tämä (mikä on epäilemättä tärkeää) on luullakseni jo viimeinen hyökkäysyritys Neuvosto-Venäjää vastaan. On osoittautunut, että Puola on sidottu hyvin kiinteästi maailman imperialismiin järjestelmään. Te tiedätte, että Saksan lyötyään liittolaismaiden imperialistit — Ranska, Englanti, Amerikka ja Japani — solmivat Versailles'in rauhan, mikä on joka tapauksessa verrattomasti petomaisempi kuin kuulu Brestin rauha, josta on pidetty niin suurta ääntä. Ja samaan aikaan kun ranskalaiset, amerikkalaiset ja englan-

tilaiset huusivat koko maailmalle, että tuo sota oli vapaus-sotaa, että sen tarkoituksena oli vapauttaa Eurooppa ja koko maailma hunnien — niin kuin he nimittivät saksalaisia — barbaarisuudesta, vapauttaa maailma Saksan militarismista ja Saksan keisarista, osoittautui, että Versailles'in rauha ylitti kaikki ne julmuudet, joita keisari oli harjoittanut voittajana ollessaan. Englantilaisten ja ranskalaisten upseerien puuttuminen talouselämään osoittaa kaikille voitetuille maille, Saksalle ja kaikille Itävalta-Unkarin monarkiaan kuuluneille maille, että sellaisissa oloissa ei voida elää. Eräs niistä syistä, joiden vuoksi tuo hirveä rauha pysyy voimassa, on se seikka, että Puola jakaa Saksan kahteen osaan, sillä Puolan alue ulottuu mereen saakka. Saksan ja Puolan suhteet ovat nykyisin mitä kärkevimmit. Ententen joukot ja upseerit tukevat puolalaisia, kun nämä ahdistavat saksalaista väestöä. Versailles'in rauha teki Puolasta puskurivaltion, jonka tulee suojata Saksaa joutumasta kosketukseen neuvostokommunismiin kanssa ja jota Entente pitää aseena bolshevikkeja vastaan. Puolan kanssa ja Puolan avulla ranskalaiset toivovat voivansa saada takaisin ne kymmenet miljardit, jotka tsaarin hallitus otti lainaksi. Juuri sen vuoksi tämä sota, joka syttyi Puolan kanssa ja josta halusimme vapautua vaikka suurtenkin myönnytysten hinnalla,—juuri sen vuoksi tämä Puolaa vastaan käyty sota suuntautui Ententeä vastaan välittömämmin kuin edelliset sodat. Edellisiä sotia, jolloin meitä vastaan taistelivat Koltshak, Denikin ja Judenitsh, käytiin samaten liittoutuneiden antamien upseerien ja satojen miljoonien avulla, heidän antamiensa tykkien ja tankkien avulla. Myöskin edelliset sodat olivat Entente-vastaisia sotia, mutta näitä sotia käytiin Venäjän alueella venäläisiä valkokaartilaisupseereja ja näiden mobilisoimia talonpoikia vastaan, eivätkä nämä sodat voineet muuttua Versailles'in rauhaa horjuttaviksi sodiksi. Juuri siinä ne eroavat Puolan sodasta. Myös sota Judenitshia, Koltshakia ja Denikiniä vastaan oli Entente-vastaista sotaa ja työväen Venäjän sotaa koko porvarillista Venäjää vastaan. Ja kun se päättyi voittoon ja kun löimme Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin, niin se ei ollut suorainen hyökkäys Versailles'in rauhaa vastaan. Puolan suhteen kävi päinvastoin, ja se on Puolaa vastaan käydyn

sodan erikoisuus, siihen sisältyy Puolan kansainvälinen merkitys.

Kun hyökkäsimme Puolaa vastaan voitokkaasti, koko Eurooppa alkoi huutaa, että se haluaa rauhaa, että koko maailma on väsynyt sodasta ja että on aika rakentaa rauha. Mutta kun puolalaiset hyökkäävät, niin kukaan ei huuda sotaväsymyksestä. Mistä on kysymys? Siitä, että voittaessamme Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin me emme voineet mitätöidä Versailles'in rauhaa, me vain annoimme tuhoisan iskun Judenitshille, Koltshakille ja Denikinille ja heitimme heidät merenrantaan, mutta hyökätessämme Puolaa vastaan me hyökkäämme samalla itse Ententeä vastaan; hajottaessamme Puolan armeijaa me järkytämme Versailles'in rauhaa, jonka varassa on nykyisten kansainvälisten suhteiden koko järjestelmä.

Jos Puolasta olisi tullut neuvostomaa, jos Varsovan työläiset olisivat saaneet Neuvosto-Venäjältä apua, jota he odottivat ja joka olisi ollut tervetullutta, Versailles'in rauha olisi tullut mitätöidyksi ja koko se kansainvälinen järjestelmä, jonka Saksasta saadut voitot ovat luoneet, olisi luhistunut. Silloin Ranskalla ei olisi puskuria, joka suojaa Saksaa Neuvosto-Venäjää vastaan. Sillä ei olisi muurinsärkijää Neuvostotasavaltaa vastaan. Sillä ei olisi toivoa saada takaisin kymmeniä miljardejaan ja se lähenisi katastrofiaan vieläkin nopeammin kuin se lähenee nyt. Ranska on korviaan myöten velassa. Ennen se oli rikkain koronkiskuri. Nykyisin se on velkaa Amerikalle kolme kertaa enemmän kuin muut valtiot. Se kulkee vararikkoa kohti. Sillä ei ole mitään ulospääsyä. Juuri siksi punaisten joukkojen saapuminen Varsovan edustalle tiesi kansainvälistä kriisiä, juuri siksi se sai niin levottomaksi koko porvarillisen lehdistön. Asia oli niin, että jos Punaisen Armeijan hyökkäys olisi jatkunut voitokkaasti vielä muutamian päivän, niin ei vain Varsova olisi tullut vallatuksi (se ei olisi ollut niin tärkeää), vaan olisi murskattu myös Versailles'in rauha.

Sellainen on Puolan sodan kansainvälinen merkitys. Te tiedätte, että meillä ei ole ollut valloitus suunnitelmia. Puheeni alussa korostin, että huhtikuussa 1920 olimme Minskin itäpuolella ja ehdotimme rauhaa näillä ehdoilla voidaksemme vain pelastaa Venäjän työläiset ja talonpojat uudelta sodalta. Mutta kun kerran meidät on pakotettu

sotaan, meidän täytyy päättää se voittoon. Versailles'in rauha sortaa satamiljoonaisia väestöjoukkoja. Saksalta se ottaa hiilen, ottaa lypsylehmät ja painaa sen ennen kuulumattoman, ennen näkemättömän orjuutettuun asemaan. Saksan talonpoikaisväestön kehittymättömmätkin kerrokset sanovat kannattavansa bolshevikkeja ja olevansa näiden liittolaisia, ja tämä on ymmärrettävää, sillä olemassaolonsa puolesta taisteleva Neuvostotasavalta on maailmassa ainoa voima, joka taistelee imperialismia vastaan, ja imperialismi on nykyisin samaa kuin Ranskan, Englannin ja Amerikan liitto. Me lähenemme nykyisen kansainvälisen järjestelmän keskusta. Kun punaiset joukot saapuivat Puolan rajalle, Punaisen Armeijan menestyksellinen hyökkäys aiheutti ennen kuulumattoman poliittisen kriisin. Kriisin perusolemukseen oli se, että Englannin hallitus uhkasi meitä sodalla, ilmoitti meille: jos menette pitemmälle, ryhdymme sotimaan teitä vastaan — lähetämme laivastomme teitä vastaan. Mutta Englannin työläiset sanoivat silloin, että he estävät tuon sodan. Tulee sanoa, että bolshevismi leviää Englannin työläisten keskuudessa. Mutta nykyisin kommunistit ovat siellä yhtä heikkoja kuin meillä maaliskuis-, huhtikuun- ja toukokuun 1917, jolloin saimme neuvottelu- ja edustajakokouksissa vain kymmenesosan äänistä. Neuvostojen I yleisvenäläisessä edustajakokouksessa kesäkuun 1917 saimme vain 13% äänistä. Ja samanlainen tilanne on nyt Englannissa: bolshevikit käsittävät siellä pienen vähemmistön. Mutta asia on niin, että englantilaiset menshevikit ovat aina olleet bolshevismia ja suoranaista vallankumousta vastaan ja kannattaneet porvariston kanssa liittoutumista. Nyt Englannin työläisten vanhat johtajat ovat alkaneet kuitenkin horjua ja asettuneet toiselle kannalle: he ovat olleet työväenluokan diktatuurin vastustajia, mutta nyt he ovat siirtyneet meidän puolelle. He ovat perustaneet Englannissa „Toimintakomitean”. Se on suuri käänne Englannin koko politiikassa. Parlamentin rinnalle, joka Englannissa valitaan nykyisin miltei yleisen äänioikeuden perusteella (näin on tehty vasta vuodesta 1918 lähtien), syntyy oma-aloitteisesti „Toimintakomitea”, joka nojautuu työväen ammattiliittoihin, t.s. trade unioneihin, ja näihin kuuluu siellä yli 6 miljoonaa jäsentä. Vastaukseksi hallituksen aikomukseen

ryhtyä sotatoimiin Neuvosto-Venäjää vastaan työläiset ilmoittivat, etteivät he salli sitä, ja sanoivat: emme anna myöskään ranskalaisten sotia, sillä ranskalaiset elävät Englannin hiilen varassa, ja kun sen tuotanto keskeytyy, niin se on suuri isku Ranskalle.

Toistan, että se oli suuri käänne Englannin koko politiikassa. Englannille sillä on samanlainen merkitys kuin meille vuoden 1917 helmikuun vallankumouksella. Vuoden 1917 helmikuun vallankumous kukisti tsarismia ja pystytti Venäjällä porvarillisen tasavallan. Englannissa ei ole tasa-valtaa, mutta monarkia on siellä läpeensä porvarillinen ja se on ollut olemassa jo vuosisatoja. Siellä työläisillä on mahdollisuus osallistua parlamenttivaaleihin, mutta koko kansainvälistä ulkopoliittikkaa siellä johtaa ministeristö, parlamentin sivuitse. Jo aikoja sitten tiedettiin, että Englannin hallitus käy salaista sotaa Venäjää vastaan ja auttaa Judenitshia, Koltshakia ja Denikiniä. Englannin lehdistä voitiin lukea usein lausuntoja, ettei Englannilla ole oikeutta lähettää Venäjälle ainoatakaan sotamiestä. Ja kuka äänesti tuon keinon puolesta? Missä parlamentin päätöksissä on sallittu ryhtyä sotaan Venäjää vastaan Judenitshin ja Koltshakin auttamiseksi? Sellaisia päätöksiä ei ole ollut, ja tuollaisilla teoillaan Englanti rikkoi omaa perustuslakiaan. Mikä sitten on „Toimintakomitea”? Tämä „Toimintakomitea” esittää hallitukselle parlamentin ohi työläisten nimessä uhkavaatimuksen — se on siirtymistä diktatuuriin, eikä tilanteesta ole muuta ulospääsyä. Ja kuitenkin Englanti on imperialistinen maa, joka orjuuttaa 400—500-miljoonaista väestöä siirtomaissa. Se on kaikkein tärkein maa, joka pitää herruutensa alaisena maapallon väestön valtaosaa. Hyökkäys Puolaa vastaan sai aikaan sellaisen käänteen, että englantilaiset menshevikit ryhtyivät liittoon venäläisten bolshevikkien kanssa. Sen tuo hyökkäys sai aikaan.

Englannin porvarillinen lehdistö kirjoitti, että „Toimintakomitea” on samaa kuin Neuvostot. Ja se oli oikeassa. „Toimintakomiteaa” ei nimitetty Neuvostoksi, mutta asiallisesti se on samaa. Se on samaa kaksoisvaltaa, joka meillä oli Kerenskin valtakaudella vuoden 1917 maaliskuusta lähtien, jolloin Väliaikainen hallitus katsottiin ainoaksi hallitukseksi, vaikkei se käytännössä voinut tehdä mitään vakavaa ilman työläisten ja talonpoikain edustajain Neu-

vostoja, ja jolloin sanoimme Neuvostoille: „ottakaa kaikki valta”. Ja samanlainen tilanne on nyt muodostunut Englannissa, ja menshevikkien on ollut pakko lähteä tuossa „Toimintakomiteassa” perustuslainvastaiselle tielle. Tästä saate jonkinlaisen käsityksen siitä, mitä sotamme Puolaa vastaan merkitsi. Ja vaikka maailman porvaristo on edelleenkin meitä verrattomasti voimakkaampi ja vaikka Englannin hallitus onkin sanonut, että kaikkeen on syyllinen Kamenev, ja on karkottanut Kamenevin Englannista eikä aio laskea häntä sinne takaisin, niin se on jonninjoutava ja naurettava uhkaus, sillä amerikkalaisten ja englantilaisten kapitalistien parhaat puolustajat, Englannin maltilliset työväenjohtajat, oikeistomenshevikit ja oikeistoeserrät, ovat menneet „Toimintakomiteaan”, ja Englantia uhkaa nyt uusi kriisi. Nyt Englantia uhkaa hiilikäivöstyöläisten yleislakko, eivätkä lakkolaiset vaadi ainoastaan palkkojen korottamista, vaan myös hiilen hinnan alentamista. Englannissa nousee lakkoaalto toisensa jälkeen. Lakkolaiset vaativat palkkojen korottamista. Mutta jos tänään työläiset saivat palkkoihinsa 10% korotuksen, niin huomenna hinnat kohosivat 20%:lla. Hinnat kohoavat ja työläiset näkevät, että heidän taistelunsa on tuloksetonta, että palkkojen kohoamisesta huolimatta he jäävät häviölle, koska hinnat kasvavat. Ja niinpä työläiset sanovat: me vaadimme paitsi kaivostyöläisten palkkojen korottamista myös hiilen hinnan alentamista. Ja Englannin porvarillinen lehdistö ulvoo vieläkin suuremman kauhun vallassa kuin silloin, kun Punainen Armeija marssi Puolaan.

Tiedätte, miten Euroopan kriisi heijastui Italiassa. Italia on voittajamaa, ja kun Punaisen Armeijan voitot saivat aikaan liikehtimistä Saksassa ja käänteeseen Englannin politiikassa, niin Italiassa taistelu kärjistyi siinä määrin, että työläiset alkoivat vallata tehtaita, ottaa haltuunsa tehtailijoiden asuntoja, nostattaa taisteluun maaseutuväestöä, ja nyt Italiassa on sellainen tilanne, joka ei muistuta lainkaan rauhantilaa.

Sellaista oli Puolan sodan kehityksen kulku. Juuri sen vuoksi me tietäen, että Puolan sota on kiinteässä yhteydessä maailman imperialismin yleiseen tilaan, teimme mitä suurimpia myönnytyksiä, kunhan vain olisimme voineet pelastaa työläiset ja talonpojat tämän sodan rasituksilta.

Sitten törmäsimme Versailles'in rauhaan ja osoittautui, että porvaristo vihaa meitä yhtä raivokkaasti kuin ennen, mutta samalla osoittautui, että työläiset valveutuvat ei vain päivä päivältä, vaan tunti tunnilta, ja että asia kehittyy järkkymättä työväenvallankumousta kohti, mutta kuitenkin kovin hitaasti siihen verrattuna, miten nopeasti kehitys tapahtuu Venäjällä. Venäjällä vallankumous voitiin suorittaa niin nopeasti siksi, että se tapahtui sodan aikana. Sodan aikana kymmeniä miljoonia Venäjän työläisiä ja talonpoikia oli aseissa, ja tällaista voimaa vastaan porvaristo ja upseeristo olivat voimattomia. Lokakuun päivinä he uhkasivat lähettää sotaväkeä Pietaria vastaan. Me saimme kymmeniä tuhansia sähköitä kaikilta rintamilta — marssimme teitä vastaan ja lakaisimme teidät pois. Arvelimme: yrittäkää, ja kun luoksemme saapui edustajia jokaisesta armeijasta, niin jo puolituntisen keskustelun jälkeen kävi selväksi, että sotamiehet ovat meidän puolellamme, ja upseeriston piti vaieta. Vastarintayritykset, Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin salaliittojen järjestäminen — se tapahtui myöhemmin, kun armeija oli kotiutettu. Juuri tämän vuoksi vallankumous saattoi Venäjällä voittaa niin nopeasti. Kansa oli aseissa. Työläiset ja talonpojat olivat kauttaaltaan meidän puolellamme. Euroopassa sen sijaan sota on päättynyt. Armeijat kotiutettu. Sotamiehet ovat hajaantuneet koteihinsa. Työläiset ja talonpojat on riisuttu aseista. Kehitys käy siellä nyt hitaasti, mutta se kulkee eteenpäin. Heti kun maailman porvaristo nostaa kätensä iskeäkseen meitä, sen käteen tarttuvat sen omat työläiset. Sellainen on Puolan sodan kansainvälinen merkitys. Siinä on kansainvälisen kriisin lähde. Siinä on nykyisten uusien vaikeuksiemme lähde. Kun meiltä, kuten tiedätte, puuttui vain hiukan voimia, jotta olisimme voineet päästä Varsovaan, antaa vallan Varsovan työläisille ja kutsua koolle Varsovan työläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostot sanoaksemme näille: „tulimme auttamaan teitä”, kun ennen kuulumattomien ja ennen tuntemattomien sankarillisten ponnistusten jälkeen osoittautui, että armeijamme oli käyttänyt voimansa loppuun, me kärsimme sotilaallisen tappion.

Nyt olemme perääntyneet hyvin kauas itään. Pohjoisessa olemme menettäneet jopa Lidan kaupungin, etelässä olem-

me jo miltei samalla linjalla kuin huhtikuussa 1919 — Pilsudskin linjalla, pohjoisessa vyörymme takaisin tavottoman nopeasti, ja Wrangel tekee samaan aikaan yhä uusia hyökkäysyrityksiä. Hiljattain Wrangel uhkasi Jekaterinoslavia, pääsi Sinelnikovoon saakka, ja tämä oli sen käsissä. Nyt hän on vallannut Slavgorodin. Idässä hän on ottanut Mariupolin, lähenee Taganrogia, uhkaa Donbassia. Meillä on jälleen edessämme vaikea tilanne ja maailman imperiaalistit yrittävät jälleen, vielä kerran kuristaa Neuvostotasavallan kahdella otteella: Puolan hyökkäyksellä ja Wrangelin hyökkäyksellä. Asiallisesti Puola ja Wrangel ovat ranskalaisten imperialistien kaksi kättä: he varustavat aseilla ja tarvikkeilla sekä Puolan että Wrangelin joukkoja. Mutta nuo kolme voimaa eivät ole keskenäänkään kovin hyvässä sovussa. Ranska sanoo puolalaisille: ette saa haalia liian paljon voimavaroja, liian laajoja maa-alueita, sillä sitä tsaristinen Venäjä ei tule milloinkaan sallimaan. Ranska sanoo Wrangelille: teidän täytyy toimia siten, ettei palautettaisi entisten tilanherrojen valtaa, sillä Denikinin, Koltshakin ja Judenitshin tapaus osoittaa, että silloin kun entiset tilanherrat johtavat valkokaartilaisarmeijoita tai kun heidän upseerinsa komentavat armeijoita, nämä tilanherrat vievät perikatoon sitä nopeammin, mitä enemmän he valtaavat aluetta, sillä talonpoikaisto nousee loppujen lopuksi kapinaan heitä vastaan.

Silloin kun Wrangel hyökkäsi upseereista muodostettuine valiojoukkoineen, hän saattoi luottaa noihin joukkoihin, ja Wrangelin voima on siinä, että hänellä on mainio, tekniikan viimeisen sanan mukainen aseistus, upseereista kootut valiojoukot. Suorittaessaan maihinnousun Kubanille hänen maihinnousujoukkonsa oli muodostettu sillä tavalla, että jokaisesta komppaniasta ja rykmentistä voitiin muodostaa kokonainen divisioona, sillä niissä oli yksinomaan upseereita. Mutta heti kun hän yrittää, kuten aikoinaan Koltshak, Denikin ja Judenitsh, laajempia alueita vallattuaan mobilisoida armeijaansa laajempia talonpoikaisjoukkoja, luoda kansan armeijan, silloin hänen menestyksensä koituu heti hänen tappiokseen, sillä talonpoikainen sotaväki, joka oli Koltshakia, Denikiniä ja Judenitshia vastaan, ei voi milloinkaan lähteä myöskään Wrangelin upseerijoukkojen mukana. Varsovalainen työläinen, joka teki selostuksen puoluekonferenssissa, ilmaisi tämän seuraavalla tavalla: Puolan

armeija, joka ennen koostui nuorisosta (siihen kutsuttiin ensikertalaisia, poikasia), on nyt lyöty. Nyt on mobilisoitu 35-vuotiaisiin saakka: nyt siinä on aikamiehiä, jotka ovat nähneet imperialistisen sodan, eivätkä Puolan tilanherrat ja kapitalistit voi luottaa tähän armeijaan likimainkaan niin suuresti kuin nuorisosta koostuvaan armeijaan.

Sellainen on kansainvälinen tilanne. Ja Varsovan edustalla kärsimämme tappion ja sen hyökkäyksen vuoksi, joka jatkuu läntisellä ja Wrangelin rintamalla, olemme taaskin joutuneet tavattoman huonoon asemaan sodassa Ententeä vastaan, ja siksi minun pitää lyhyen selostukseni päätteeksi vedota tovereihin nahkateollisuustyöläisiin ja korostaa sitä, että nyt täytyy taaskin ponnistaa kaikki voimat, että Wrangelin voittaminen on nyt tärkein tehtävämme, päätehtävämme. Se vaatii jättimäistä tarmokkuutta ja omatoimisuutta nimenomaan työläisiltä, nimenomaan ammattiliitoilta, nimenomaan proletaarijoukoilta ja ennen kaikkea niiltä työläisiltä, jotka ovat läheisissä tekemisissä maanpuolustuksen tarpeita palvelevien teollisuusalojen kanssa. Suurimpia vaikeuksia tässä sodassa meillä aiheuttaa varustelu eikä ihmisaines — sitä meillä on riittävästi. Suurimpana vaikeutena kaikilla rintamilla on puutteellinen varustelu, lämpimien vaatteiden ja jalkineiden puute. Sotamiehiltämme puuttuu ennen kaikkea sinellejä ja saappaita, juuri sen vuoksi ovat niin usein keskeytyneet täysin menestykselliset hyökkäykset. Juuri siinä on vaikeus, joka estää käyttämästä nopeasti menestykselliseen hyökkäykseen uusia joukkoyksiköjä, joita meillä on riittävästi, mutta joita ei voida muodostaa huoltovaikeuksien vuoksi ja jotka eivät ole missään määrin taistelukuntoista sota-väkeä.

Ja nahkateollisuuden liiton ja koko nahkateollisuuden proletariaattia edustavan kokouksen täytyy kiinnittää tähän mitä suurinta huomiota. Toverit! Teistä riippuu, teidän on pidettävä huoli siitä, että edessäoleva hyökkäys Wrangelia vastaan, johon valmistamme kaikkia voimiamme, suoritetaan mahdollisimman menestyksellisesti ja nopeasti. Se riippuu teistä siksi, että toimenpiteet, joihin Neuvostovalta ja kommunistinen puolue ovat ryhtyneet, eivät riitä. Jotta puna-armeijalaiset saisivat todellista apua, jotta saataisiin aikaan ratkaiseva käänne, jotta huolto saataisiin parem-

maksi, siihen ei riitä neuvostoelinten apu, eivät riitä Kansankomissaarien Neuvoston ja Puolustusneuvoston dekreetit ja puolueen päätökset: tarvitaan vielä ammattiliittojen apua. Ammattiliittojen täytyy käsittää, että monista rauhantarjouksistamme huolimatta kysymys on taaskin työläisten ja talonpoikain vallan olemassaolosta. Tiedätte, kuinka tämä valta on Denikinin, Koltshakin ja Judenitshin tappion jälkeen lujittunut. Tiedätte, kuinka viljanhankinnat ovat laajentuneet Siperian ja Kubanin takaisin valtaamisen ansiosta, tiedätte, että Bakun takaisin valtaaminen teki mahdolliseksi tuoda heti yli 100 miljoonaa puutaa naftaa, ja vihdoin tiedätte, että teollisuutemme on alkanut saada sen perustan, jonka pohjalla käy mahdolliseksi muodostaa viljavarannot ja palauttaa työläiset jälleen tehtaisiin, koota raaka-aineita ja antaa polttoaineita tehtaiden käyntiin panoa varten, jotta vihdoin voidaan saada talouselämä kuntoon. Mutta voidaksemme käyttää kaikki nämä mahdollisuudet meidän täytyy hinnalla millä hyvänsä lopettaa sota, jouduttaa hyökkäystä Wrangelia vastaan. On välttämätöntä, että etelässä vallataan takaisin Krim ennen talven tuloa, ja se riippuu työläisten tarmokkuudesta ja aloitteellisuudesta ja ehkä ennen kaikkea jokaisesta venäläisestä nahkateollisuustyöläisestä ja nahkatyöntekijäin ammattiliitosta.

Kehotan teitä seuraamaan pietarilaisten työläistemme esimerkkiä, jotka joku aika sitten, kuultuaan Kommunistisen Internationalen edustajan selostuksen rintamatilanteesta, ryhtyivät jälleen erittäin tarmokkaasti auttamaan asiaa aloittaen taaskin puna-armeijalaisten varustamisesta ja huoltamisesta, Punaisen Armeijamme voiman lujittamisesta. Te tiedätte, että jokainen toimenpide, johon selustassa ryhdytään Punaisen Armeijan auttamiseksi, tuntuu heti puna-armeijalaisten mielialassa. Te tiedätte, että syyskylmät vaikuttavat puna-armeijalaisten mielialaan masentavasti, aiheuttavat vaikeuksia, lisäävät sairauksia ja johtavat suuriin onnettomuuksiin. Kaikkalainen apu, jota selusta antaa puna-armeijalaisille, voimistaa heti Punaista Armeijaa, kohottaa sen mielialaa, vähentää sairastumistapausten määrää ja parantaa hyökkäyskuntoa. On välttämätöntä, että jokainen työläinen ottaa jokaisessa kokouksessa, jokaisessa työpajassa keskustelujensa ja selostustensa aiheeksi: kaikki auttamaan Punaista Armeijaa.

Kysykäämme itseltämme: olemmeko tehneet kaiken voitavamme Punaisen Armeijan auttamiseksi? Sillä tästä avusta riippuu, kuinka nopeasti suoriudumme lopullisesti Wrangelista ja turvaamme itsellemme täydellisen rauhan ja mahdollisuuden tehdä taloudellista rakennustyötä. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Pravda” №№ 225 ja 226;
lokakuun 9 ja 10 pntä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan
